

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **M. P. V. P.**, zastoupena Mgr. Veronikou Solis, advokátkou se sídlem Mánesova 48, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2025, č. j. 2 Az 1/2025-98,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím dne 27. 11. 2024, č. j. OAM-981/ZA-ZA10-P09-R2-2018 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Uzavřel, že žalovaný dodržel právní názor vyslovený městským soudem ve zrušujícím rozsudku ze dne 19. 10. 2021, č. j. 13 Az 29/2020-45, řádně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a s jeho závěry se ztotožnil. Podrobně se zabýval situací v zemi původu a dokazování doplnil o články a aktuální informace (Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) – Venezuela: Situace po prezidentské volbě konané 28. července 2024, ze dne 11. 4. 2025; a Zpráva Vysokého komisaře OSN pro lidská práva – Venezuela – Stav lidských práv v Bolívarovské republice Venezuele, ze dne 2. 10. 2024). Rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního

soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítala, že žalovaný i městský soud dospěli k nedůvodnosti její žádosti, aniž by se dostatečně vypořádali se všemi skutečnostmi dokládajícími krajně neuspokojivou situaci ve Venezuele. Byla přesvědčena, že jí v zemi původu hrozí újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Uvedla, že ani po podání žádosti o mezinárodní ochranu se situace v oblasti lidských práv a bezpečnostní situace ve Venezuele nezlepšila. Naopak došlo na začátku ledna 2026 k prudkému zhoršení, jelikož došlo k zásahu USA a zatčení prezidenta. Situaci ve Venezuele nadále považovala za vážnou a nestabilní, kdy se země nachází v hluboké politické, ekonomické a humanitární krizi. Mnoho obyvatel trpí chudobou, nedostatkem potravin, léků a základních služeb. Zdravotnický systém je oslabený a pro část populace nedostupný. Dodala, že jsou tam systematicky porušována lidská práva a stát je často kritizován za omezování svobody projevu, potlačování opozice a zastrašování novinářů i aktivistů. Bezpečnostní složky jsou obviňovány z nepřiměřeného použití síly proti demonstrantům. Byla přesvědčena, že od podání žádosti o azyl se situace změnila k horšímu a žalovaný k tomu měl při rozhodování přihlédnout. Domnívala se, že městský soud nesprávně posoudil otázku udělení azylu. S ohledem na uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Uvedl, že zjistil stav věci dostatečně, reagoval na důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany a shromáždil ve vztahu k nim relevantní podkladové informace o zemi původu. V případě stěžovatelky nebyly shledány azylově relevantní důvody, ani důvody pro udělení doplňkové ochrany. Stejně tak se i městský soud vypořádal se všemi žalobními námitkami přesvědčivě a srozumitelně. Stěžovatelka požádala o mezinárodní ochranu z důvodu obecné nespokojenosti s aktuální situací ve Venezuele, a také proto, že by chtěla zůstat v ČR a legalizovat zde svůj pobyt. Plně odkázal na správní spis, vlastní podání a výpovědi stěžovatelky, obsah napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

V.

[5] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

pokračování

[6] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatelka ve své argumentaci nevyložila žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[7] Nejprve je třeba upozornit, že žalovaný neshledal žádost stěžovatelky o mezinárodní ochranu nepřipustnou podle § 11a zákona o azylu z důvodu jejího opakovaného podání (čl. II. kasační stížnosti), nýbrž věcně rozhodl dne 27. 11. 2024 znovu o žádosti o udělení mezinárodní ochrany z 15. 11. 2018 poté, co jeho předchozí rozhodnutí z 20. 4. 2020 bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu z 19. 10. 2021.

[8] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52 a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

[9] Napadený rozsudek požadavkům přezkoumatelnosti dostál. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Městský soud se v napadeném rozsudku neomezil na pouhý odkaz na přezkoumávané rozhodnutí žalovaného, nýbrž rozhodné důvody, o které opřel své závěry, sám popsal. Městský soud v napadeném rozsudku posoudil situaci ve Venezuele a obstaral si k tomu relevantní (aktuální) zprávy jimiž doplnil dokazování ve smyslu čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Uvedený článek totiž ukládá členským státům povinnost zajistit proti rozhodnutím příslušného správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany účinný opravný prostředek před soudem, který obsahuje úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU. Městský soud dále odkázal na relevantní judikaturu, přičemž vyhodnotil, že ačkoliv situace v zemi původu není ideální a panuje tam krize, stěžovatelce nehrozí uvěznění, mučení ani jiné nelidské zacházení. Dále uvedl, že stěžovatelka netrpí ani zdravotními problémy, které by odůvodňovaly udělení humanitárního azylu. Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal, že městský soud vypořádal podstatu žalobní argumentace a napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

[10] Stěžovatelka namítala nesprávné posouzení situace ve Venezuele. Argumentace uvedená v kasační stížnosti však byla formulována velmi obecně, bez konkrétních dopadů na stěžovatelku samotnou. V dosavadním řízení žalovaný i městský soud při úvaze o splnění podmínek pro případné udělení azylu správně vycházely z vlastních tvrzení stěžovatelky o tom, za jakých okolností a proč se rozhodla žádost podat (úsilí zajistit si v ČR pracovní povolení, v ČR pobýval rovněž její bratr, který zde podnikal, včetně vyličení okolností, za nichž se rozhodla Venezuelu opustit). K uvedené námitce týkající se nesprávně zjištěného skutkového stavu odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu, podle které je povinností správního orgánu zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že zde azylově relevantní skutečnosti jsou. Správní orgán nemá povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění (viz rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS, ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, či usnesení ze dne 31. 10. 2024, č. j. 7 Azs 96/2024-33). Rozsah a obsah informací zjišťovaných o zemi původu se tak odvíjí od sdělení žadatele o mezinárodní ochranu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2021, č. j. 3 Azs 118/2021-39, bod 11, či rozsudek ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 143/2024-29). Stěžovatelka přitom svoji argumentaci opřela pouze o obecnou nespokojenost se situací v zemi původu.

[11] Jde-li o namítané nesprávné právní posouzení obavy z pronásledování, Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 10. 7. 2024, č. j. 1 Azs 66/2024-34, uvedl, že *„k udělení mezinárodní ochrany nedostačuje pouhá existence nedemokratického systému v zemi původu, žadatel musí tvrdit, že bude po návratu vystaven pronásledování nebo diskriminaci z azylově významných důvodů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004-79; ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003-40).“* Stejně tak skutečnost, že země původu je považována za nedemokratický stát, sama o sobě neopodstatňuje automatické získání mezinárodní ochrany (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2022, č. j. 7 Azs 305/2021-20, bod 11, či ze dne 28. 6. 2023, č. j. 10 Azs 68/2023-43).

[12] Pokud jde o otázku hodnocení situace v zemi původu, dle judikatury Nejvyššího správního soudu musí být informace o zemi původu (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71; či ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS]. V recentním rozsudku ze dne 9. 10. 2025, č. j. 1 Azs 91/2025-67, se pak kasační soud zabýval přímo situací ve Venezuele a vycházejí z podkladů pocházejících od důvěryhodných zdrojů a reflektujících aktuální situaci po prezidentských volbách z července 2024 akceptoval závěr, že osobám, které se vrací do Venezuely, automaticky nehrozí špatné zacházení. Zatýkání je v současnosti selektivnější a zaměřuje se na politické představitele. *„Přestože může docházet ke svévolnému zatýkání venezuelských občanů, není přiměřeně pravděpodobné, že by mu byli vystaveni stěžovatelé po svém návratu.“* Stěžovatelka přitom nikdy nebyla politicky aktivní. Nejvyšší správní soud ostatně již dříve k situaci ve Venezuele uvedl, že po vyostření okolo prezidentských voleb v létě 2024 došlo k jejímu zklidnění (srov. usnesení ze dne 14. 8. 2025, č. j. 10 Azs 102/2025-51). Samotná existence autoritářského režimu, postihování opozice a obecná atmosféra strachu nejsou samy o sobě důkazem, že

pokračování

stěžovatelce hrozí pronásledování či vážná újma ve smyslu zákona o azylu (viz rozsudek ze dne 9. 10. 2025, č. j. 1 Azs 91/2025-67).

[13] Stěžovatelka v kasační stížnosti též zmínila obavu z pronásledování, avšak blíže ji neupřesnila. Nejvyšší správní soud pouze stručně uvádí, že judikatura požaduje naplnění určitého stupně pravděpodobnosti ve vztahu k nebezpečí pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu, který označuje jako přiměřenou pravděpodobnost. O takový stupeň pravděpodobnosti se jedná tehdy, jestliže nežádoucí jednání ze strany státních orgánů země původu (např. uvěznění, zahájení trestního stíhání) není v obdobných případech ojedinělé. Nejedná se přitom o pouhé poměření, zda je pravděpodobnější, že pronásledování nastane, či že nenastane (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82). Je tak třeba zkoumat, zda konkrétně stěžovatelce hrozí v domovské zemi takové zacházení, že by jej bylo možné považovat za pronásledování, příp. vážnou újmu, ve smyslu zákona o azylu, přičemž městský soud z těchto principů při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel.

[14] Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že je na uvážení správního orgánu, zda udělí humanitární azyl, či nikoliv. Správní uvážení podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (srov. k tomu např. rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, nebo usnesení ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Azs 14/2013-16). Městský soud podrobil správní uvážení žalovaného přezkumu a dospěl k odůvodněnému závěru, že žalovaný z mezí správního uvážení nevybočil a s ohledem na projednávanou věc bylo racionální humanitární azyl neudělit. Sám si přitom obstaral aktuální informace o zemi původu, které provedl jako důkaz. Ani z těchto zpráv dle městského soudu nebylo možné dospět k závěru o udělení humanitárního azylu (viz bod 41 a násl. rozsudku městského soudu).

[15] Stěžovatelce rovněž nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, které by odůvodňovalo udělení doplňkové ochrany (§ 14a zákona o azylu). Neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že by v případě návratu čelila reálnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, jak jej vymezuje např. judikatura Evropského soudu pro lidská práva (viz rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Gäfgen proti Německu, 1. 6. 2010, nebo také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82). Při posuzování nebezpečí vážné újmy, která odůvodňuje poskytnutí doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, se uplatňuje test reálného nebezpečí, který je přísnější než test přiměřené pravděpodobnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82). Otázkou, zda vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu může způsobit nedostatek potravin či lékařské péče se kasační soud zabýval např. v rozsudku ze dne 8. 10. 2021, č. j. 1 Azs 227/2021-21. Jak městský soud přesvědčivě uvedl, stěžovatelkou tvrzené skutečnosti nedokládají, že její azylový příběh kritériím reálného nebezpečí objektivně odpovídá.

[16] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatelky, jakož ani existenci pochybení městského soudu takové intenzity, které by mohlo vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[17] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť kasační stížnost má v této věci odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

[18] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2026

David Hipšr
předseda senátu